

Ludwik A. Kamiński, Tadeusz Kaletyn

Wrocław, ul. Kiełbaśnicza

Informator Archeologiczny : badania 20, 207

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W obydwu sondażach natrafiono na przeciętnej głębokości 120 cm od dzisiejszej powierzchni, na warstwie silnej spalenizny o miąższości około 5-10 cm, będącej pozostałością jednego z pożarów, które w czasach nowożytnych dotknęły Wolbórz.

Na głębokości 220 cm, od dzisiejszej powierzchni, w sondażu nr 7 odsłonięto tkwiące w piasku całcowym przepołowione bierwiono o średnicy około 30 cm, ponad którym na różnych głębokościach zalegały duże kamienie. Ovo bierwiono związane zapewne było z bliżej nieznanymi obecnie konstrukcjami drewnianymi.

Podczas penetracji najbliższego otoczenia Wolborza odkryto, na stoku wysoczyzny językowo-wciętej wcinającą się w dolinę Wolbórki, osadę wczesnośredniowieczną, położoną około 1 km od rynku miejskiego.

Badania będą kontynuowane.

WROCLAW
ul. Kiełbaśnicza

Wojewódzki Ośrodek Archeologiczno-
Konservatorski
we Wrocławiu

Badania prowadzili: Ludwik A. Kamiński, Tadeusz Kaletyn.
Pierwszy sezon badań. Miasto średniowieczne.

W ramach rewitalizacji Miasta Wrocławia, w bloku zachodnim rynku wrocławskiego, podczas wzmacniania fundamentów oficyny północnej budynku przy ul. Kiełbaśniczej 3/4 natrafiono na głębokości 2,5 m na obiekt kloacalny z XIII/XIV w. o wymiarach około 1,2 x 1,2 m oraz piwniczkę. Wewnątrz prostokątnego dołu kloacznego pierwotnie obudowanego deskami wspartymi o pionowo white słupy w warstwie próchnicy przemieszanej z mierzwą odkryto garnki, dzbanki, patelnię, miseczki klepkowe, fragmenty pucharów szklanych. W piwniczce o wymiarach około 1 x 1,5 m wypełnionej próchnicą odkryto 2 garnki gliniane.

Nadzór robót budowlanych jest kontynuowany.

WROCLAW - Stare Miasto
kościół św. Elżbiety

pałac wczesne średniowieczne

WSCHOWA
woj. łeszczyńskie

Wojewódzki Ośrodek Archeologiczno-
Konservatorski w Lesznie

Badania prowadzili: mgr W. Piszczalowski, mgr E. Lissak,
mgr A. Gwiaździński oraz W. Dębski. Finansował WOK Leszno.
Drugi sezon badań. Miasto średniowieczne /od poł.
XIII do XIV w./.

Kontynuowano prace ratowniczo-wykopaliskowe w ub. roku przez P.P.PK3 o/Wrocław.

Oczyszczono wykop nr I a następnie pogłębiono go do 460 cm od współczesnego poziomu, uzyskując całość na powierzchni ok. 10 m². Profile wykopu ukazały pełną stratygrafię nawarstwień miejskich. W pld.-wsch. części wykopu wystąpił fragment muru kamiennego /murońnik/ zbudowanego z otoczek o średnicy ok. 20-30 cm spojenych zaprawą glinianą. Krótsza ściana muru o dł. 70 cm wchodziła w profil południowy a dłuższa o dł. 230 cm w profil wschodni wykopu. Obiekt wystąpił na głąb. 250 cm a posadowiony został na głąb. 366 cm od współczesnego poziomu. Fragmenty cegieł gotyckich zalegających na koronie muru, jak również w warstwie przylegającej, wskazują, że stanowił on część fundamentów budowli gotyckiej.

W pld.-wsch. części wykopu zalegały drewniane elementy budynku mieszkalnego, wykazującego wielofazowość użytkowania. Pierwszy poziom konstrukcji ukazał się na głąb. 220 cm a najniższy na głąb. 390 cm od współczesnego poziomu. Budynek posiadał konstrukcję suwniko-łatkową.